

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υπαικούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ἀσκησίας καί ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριάρχειου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1878	Διὰ τῶν Πραυτέρων ἑσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ.
Ἐτήσιος . . . . . 8ρ. 8.—	Ἐτήσιος . . . . . 10ρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένον ἑσῶν, Α' καί Β' περιόδου
Ἐξάμηνος . . . . . > 4,50	Ἐξάμηνος . . . . . > 5,50		τιμῶνται ἑκάστον λην. 25
Τρίμηνος . . . . . > 2,50	Τρίμηνος . . . . . > 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τήν 1ην ἐκείνου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὅδος Εὐαγγελίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος   Ἐν Ἀθήναις, 19 Δεκεμβρίου 1915   Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 3

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἔ, μ' αὐτὸ ἦτο καλὸ! Ὁ θυμὸς τοῦ διευθυντοῦ ἐξέσπασε.
— Μὰ εἶνε ἠλίθιος αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ὑπερασπίσεως! ἐφώναζε κτυπῶν μὲ τὸν γρόνθο του τὸ τραπέζι. Δέκα μάρτυρες σὰς εἶδαν ποῦ μπήκατε καὶ ποῦ βγήκατε. Ἐπιτέλους εἶνε δικαιοδός!

Καὶ πιόγων ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν μικρὸν Ἑρρίκον ποῦ ἔτρεψε σύσσωμος, ὁ διευθυντὴς τὸν ἔφερε μπροστὸν ἐστὶν πατέρα του καὶ προσέθεσε μαλακώτερα.

— Ὅριστε, κ' αὐτὸ τὸ παιδί ἀκόμη ἔννοσι τὸ γελοῖον τῆς ἀπολογίας σου! Ρώτησέ τον καὶ θὰ σοῦ πῆ, ὅτι τὸ συμζέρον σου εἶνε νὰ ἐμολογήτῃς.

Ἄλλὰ ὁ Ἑρρίκος, μὴδὲς ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκαμ' ἕνα ζωρὸ κίνημα διαμαρτυρίας, κ' ἐφώναζε δυνατὰ, μὲ θάρρος:

— Ὁ πατέρας μου δὲν μπορεῖ νὰ ἐμολογήσῃ... Δὲν εἶνε κλέπτης ὁ πατέρας μου, κύριε! (*) γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

Ὁ ταμίας, ἀκούσας τὴν ὑπερήφανη αὐτὴ δῆλωσι τῶν τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἐτράβηξε στὴν ἀγκαλιὰ του, κ' ἀνάμεσα σὲ δύο λυγμούς, τοῦ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, μ' ἀνεκούρισες... Σὺ τοῦλάχιστον μὲ πιστεύεις!

Οἱ τραπέζιτικοὶ ἐκυττάχθησαν πάλι ἀπελπισμένοι, τελείως καὶ, ὑπερ' ἀπὸ

ἀγωνιώδη σιωπῆ, ὁ διευθυντὴς ἀνήγγειλε:

— Πολὺ καλὰ. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ καταγγεῖλω τὴν κλοπὴν στὴ δικαιοσύνη. Αὐτὴ θὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ ἑκατομμύριο ἐξηφανίσθη μονάχα τοῦ, μπροστὰ στὰ μάτια σας, χωρὶς κανὲν νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε... Περνέ, τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία, νὰ στείλουν ἐδῶ ἕναν ἀστυνόμο.

Ὁ κλητῆρας βγήκε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Συγχρόνως ὁ Σομῶ πετὰ

— Σὺ, Ἑρρίκε, ἔλα μαζί μου. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ὁ μικρὸς γ' ἡρώδης ὑπήκουσε, ἀλλὰ ὑπεχρεώθη νὰ ποσπασθῆ δια τῆς βίας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, ποῦ τὸν ἔσφιγγε καὶ παρακάλυσε:

— Ὡ, ἀρίστε μου τὸ παιδί μου! ἀρίστε μου τὸ γιὸ μου!.. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ κ' αὐτὸς πῶς εἶμαι κλέπτης! Καὶ ἀκόλουθησε τὸν διευθυντὴ ποῦ τὸν ἐφώναζε ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἄμα ἔμειναν οἱ δύο τους εἰς ἕν ἄλλο γραφεῖο, ὁ διευθυντὴς τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ, σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα στὴν πολυθρόνα του, καὶ τοῦ μίλησε μαλακὰ, πατρικά.

— Μικρὸ μου φίλε, τοῦ εἶπε, σὲ κτυπᾷ τώρα μιὰ μεγάλη δυστυχία. Ἄκουσε τὴν ἀπολογία τοῦ πατέρα σου, καὶ κατάλαδες... Εἶσαι ἀρκετὰ ἐξυπνο παιδί καὶ ξέρεις τὰ συστήματα τῆς Τραπεζῆς, ὥστε νὰ ἐννοῆς καὶ μόνος σου πόσον ἡ ἴδια τοῦ ἡ ἀπολογία τὸν ἐνοχοποιεῖ... Εἶνε ἀνά-

«Δὲν τὸν θέλω! εἶπαν ἡ Λουίζα.» (Σελ. 22 στ. γ'.)

χθικὴ ὄρθιος κ' ἄρχισε νὰ παρακαλῇ:

— Κύριε διευθυντά... μὴ μοῦ κάμνετε τέτοια προσβολή, τέτοια ὕβρι!.. Σὰς ἱκετεύω, περιμένετε ἀκόμη... Σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἔκλεψα.

— Τί ἐγείναν λοιπὸν τὰ χρήματα;

— Δὲν ξέρω.

— Τότε κάμνετε καλὰ μὲ τὸν ἀνακριτὴν. Καὶ μὲ τὴν πεποιθῆσι ὅτι ἔκαμε πλέον ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ὑπάλληλό του καὶ νὰ ξαναβρῆ τὸ κλεμμένο ἑκατομμύριο, ὁ διευθυντὴς, ποῦ εἶχε χάσῃ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἐσηκώθη νὰ φύγῃ, λέγων στοὺς κλητῆρας:

— Φυλάττε τον!

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

γιὰ νὰ μὴν ἐπιμείνῃ περισσότερο εἰς αὐτὴ τὴν οἰκτρά, τὴ γελοία ἀρνησι... Τώρα θὰ πᾶς στὸ σπίτι καὶ θὰ τὰ διηγηθῆς ὅλα στὴ μαμμὰ σου. Πῆς τῆς ἐκ μέρους μου, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀντρά της, εἶνε νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ἂν κατὰ τύχην ξέρῃ ποῦ βρίσκονται. Πήγαινε, παιδί μου, πήγαινε γρήγορα...

Ὁ Ἑρρίκος ἔκαμε τὸ ἴδιο κίνημα τῆς διαμαρτυρίας καὶ τῆς ἀγανακτῆσεως ποῦ εἶχε κάμῃ καὶ προηγουμένως, γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴν ἀθωότητά τοῦ πατέρα του.

— Μὰ, κύριε διευθυντά, εἶπε, οὔτε ἡ μαμμὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς πῆ ποῦ βρίσκονται τὰ χρήματα. Ἀφοῦ δὲν

(*) Ἦς εἶκονα προηγ. φύλλον, σελ. 14.

ξέρω, ο μπαμπάς, πολύ περισσότερο δεν θα ξέρω εκείνη...

— Πές της, τι σου είπα, κ' έννοια σου, επέμεινε ο τραπέζιτης.

— Ο μικρός έσκέφθη μιὰ στιγμή κ' έξαφνα είπε :

— Κύριε διευθυντά, έννοω βέβαια ότι τὰ πάντα ένοχοποιούν τον δυστυχισμένο μου πατέρα. Όμως, μέσα 'ς όλα αυτά έγω βλέπω κάτι τὸ ανώμαλο, τὸ ασύμμετρο... Αν ο μπαμπάς είχε κλέψει τὸ εκατομμύριο, δεν θα κάθονταν στο ταμειό του... Λέτε πῶς έξήγησε άδεια μιὰ στιγμή κ' έξήγησέ... Γιατί τότε να ξαναγυρίσει και να πιασθῆ σαν κουτός; Άνευ κλέψης, δεν θα έφευγε για πάντα; Οι συλλογισμοί του παιδιού ήταν τόσο ορθοί, ώστε ο διευθυντής, σκεπτικός, έψιθύρισε :

— Άλήθεια, ή υπόθεσις είναι κάπως σκοτεινή. Η δικαιοσύνη όμως θα την διαφωτίσει. Πήρασε, παιδί μου, και αν πραγματικῶς ο πατέρας σου είναι άθώος, αυτό θα αποδειχθῆ γρήγορα... Πήγαινε, δυστυχισμένο μου παιδί, και να είσαι βέβαιος πῶς σε λυοῦμαι με την καρδιά μου.

Κ' έσφιξε τὸ χέρι τοῦ μικροῦ Έρρίκου με συγκίνησι. Έπειτα όμως ξαναφόρεσε τὸ συνειθισμένο προσωπεύο της αναληθίας και τῆς αυστηρότητος, έπίσθεν έν' από τὰ ηλεκτρικά κουμπιά που ήταν άραδιασμένα στο τραπέζι του και διέταξε τὸν κλητέρα που παρουσιάσθη, δείχνων τὸν Έρρίκο :

— Να συνοδεύσετε αυτό τὸ παιδί ως τὸ σπίτι του και να εἰδοποιήσετε τὴν οικογένεια για ὅτι συνέβη.

Μ' αυτά τὰ φοβερά λόγια έγγιξε ὁ μικρός γκροῦμ τῆς «Πιστωτικῆς» από τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Και ακολουθῆσε τὸν ὁδηγὸ του τρικλιζων σαν μαθυσμένος, σαν παραχαλισμένος από τὸ κτύπημα τῆς συμφορᾶς που τὸν βρήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄. Εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σομῶ.

Ήταν Σάββατόβραδα, στον κῆπο ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Αὐγούστου Μπαγῶ, στο παρισινό προάστειο που λέγεται Άσνιέρη. Στὸν κῆπον αυτό, που τὸν ἐπέστειλε ή άνοιξις με τὰ καινούργια τῆς φυλλώματα, δύο γυναίκες ἀπελάμβανον—καθεμιὰ με τὸν δικὸν τρόπο,—τὴν γλυκύτητα τοῦ ὁραίου δειλινοῦ.

Η μία ήταν κυρία, ή ἄλλη κορίτσι. Η πρώτη, πεχουλή, με κοντὸ φουστάνι και μ' ἄσπρη καμιζόλα, ἐλάθητο ἀναπαυτικά σὲ μιὰ κόκκινη πολυθρόνα «Βολταίρ» κ' ἐδιάβαζεν ἕνα βιβλίον, ἐνῶ

στο στρογγυλὸ πρόσωπό της ἐπλανῶτο μειδίωμα μακαριότητος.

Ήκεινή τὴν στιγμή, ή κυρία Σομῶ ήταν ή εὐτυχιστέρα τῶν γυναικῶν. Γιατί τὸ να διαβάξῃ μυθιστορήματα στὸν κῆπό της, τὸ θεωροῦσε ως τὸ ἱδανικόν τῆς γῆινης εὐδαιμονίας. Τὸ κουκλίτικο, τὸ παιδικὸ πρόσωπό της ἀκαθόρεπτε ἀφελῶς τὰς διαφόρους συγκινήσεις που τῆς προξενούσε τὸ διάβασμα. Στὰ τραγικά μάλιστα μέρη, ἐγούρλωνε τὰ μάτια της κ' ἐψιθύριζε τὰ λόγια, σαν παιδί που συλλαβίζει τὸ μάθημά του, ἐνῶ στὰ ἄλλα, τὰ πικ ἤρεμα, χαμογελοῦσε κατευχαριστήμενη ή κουνούσε τὸ κεφάλι της σοβαρά κ' ἐπιδοκιματικῶς. Έλεος πάντων, ήταν γλέντι να βλέπῃ κανεὶς

«Κατηγοροῦν τὸν μπαμπά για κλοπή!»

τὴν κυρίαν Σομῶ να διαβάξῃ μυθιστόρημα!..

Και όμως, καμμιὰ από τὰς περιγραφὰς τοῦ βιβλίου της δεν μπορούσε να συγκριθῆ με τὸ χαριτωμένο, τὸ θελκτικὸ θέαμα που τῆς παρουσίαζε, τὴν στιγμή εκείνη, ή γύρω της πραγματικότης: Ένα ὄρατο κορίτσι, ἔρθιο μπροστὰ στο σιδαρένιο τραπέζι τοῦ κῆπου, τοποθετοῦσε 'ς ἕνα μεγάλο δάξο τῆς πασχαλιῆς που εἶχε κόψει.

Σ' ἄλη τὴν ἄνθη τῶν εἰκοσιτριῶν τῆς χρόνων, ή Λουίζα Σομῶ εἶχαν ἐκτακτηπραγματικῶς εἰσορροπία. Έμοιαζε τοῦ ἀδελφοῦ της Βορρίκου, με τὴ διαφορά μόνον, ότι τὰ χαρακτηριστικά της ήταν πολὺ πικ κανονικά. Τὰ δὲ κατὰμυσρα

μαλλιά της, χωρισμένα στὴ μέση και ἀταίχασμένα στὰ πλάγια, τὴν ἔκαναν να φαίνεται λιγάκι σαν ἱταλικὴ Παναγία και λιγάκι σαν Ἀθηνᾶ. Όλοι δοῖ τὴν ἐβλεπαν, τὴν ἐθαύμαζαν.

Έπιτέλους ή κυρία Σομῶ ἀπεράσισε να κλειθῆ τὸ βιβλίον της και να κράξῃ τὴν κόρη της.

— Λουίζα μου, τῆς είπε, μου φαίνεται πῶς εἶνε ἀργά... Λες να μὰς ξέρῃ κ' ἀπόψε ο πατέρας σου τὸν κ. Άγκλάς;

Στόνομα αυτό, τὸ χαρούμενο προσωπάκι τῆς νέας ἐσκυθρόωσε.

— Πάλι αὐτὸς ὁ κ. Άγκλάς; ἐψιθύρισε.

Η μητέρα παρετήρησε τὴν δυσάρεσκεια τῆς κόρης της και τῆς ἔκαμε τὴν παρατήρησι :

— Γιατί δεν χωνεύεις τὸν κ. Άγκλάς, Λουίζουλα μου;... Εἶνε νέος πολὺ καλὸς, καθὼς πρέπει, χαριτωμένος, και πρὸς τὸς ἄλλους, φίλος τοῦ πατέρα σου.

— Φίλος, δεν βραβεύεται ἀποκρίθηκε ή Λουίζα. Ο μπαμπὰς τὸν ἐγνώρισε ἀπλῶς στο ρεστοράν, ὅπου τρώνε μαζί κάθε μεσημέρι. Γιατί τὸν ἐσυμπάθησε, και πῶς τοῦ ἦλθε να μὰς τὸν παρουσιάσῃ, μα τὴν ἀλήθεια δεν ξέρω κ' ἐγώ.

— Δουὲν ξέρῃς, να σοῦ τὸ πῶ ἐγώ, υπέλαβε σοβαρά ή κυρία Σομῶ. Ο πατέρας σου ρώτησε γι' αὐτὸν τὸν Άγκλάς κ' ἔλαβε τῆς καλλίτερες πληροφορίες. Ήταν φοιτητῆς τῆς Ιατρικῆς, τελευταίος μάλιστα, ἀλλ' ἀναγκάσθηκε να διακόψῃ τὰς σπουδὰς του, ἐπειδὴ ἐπτώχευσε ο πατέρας του. Περιμάζευσε τὴν ἀδελφοῦλα του, που τὴν ἀνατρέφει και τὴν σπουδάζει ὁ ἴδιος με τὴ μεγαλύτερη ἀφοσίωσι. Σήμερα ἐργάζεται 'ς ἕνα μεγάλο ἰατρικὸ περιοδικὸ και κερδίζει τετρακόσια ως πεντακόσια φράγκα τὸ μῆνα. Οἱ προξισταμένοι του, φαίνεται, τὸν ἐκτιμοῦν παρὰ πολὺ και ὅλοι λένε πῶς εἶνε ἕνας νέος με μέλλον.

— Και τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα τὸ μέλλον τοῦ κυρίου Άγκλάς! ἐφώναζε ή Λουίζα μ' ἕνα κομικὸ μορφασμό.

— Σ' ἐνδιαφέρει περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅτι νομίζεις, ἐφώναζε δυνατώτερα ή κυρία Σομῶ, γιατί—μάθε το,— ἐξήγησε ἀπὸ τὸν πατέρα σου εἰς γάμον!

Η νέα ἔκαμε κίνημα θυμοῦ, που τὸ κατέστειλε ὁμως γρήγορα και είπε ἀπλῶς :

— Δεν τὸν θέλω!

Η μαμὰ ἐκούνησε τὸ κεφάλι της. — Και γιατί; ρώτησε. Μὴν ξεχνᾶς ότι ἐμεῖς δεν εἴμαστε πλούσιοι και ότι ὁ πατέρας σου μόλις τὰ καταφέρνει να μὰς συντηρῆ με τὸ μισθὸ τοῦ ταμῆα. Πιά, σκέψου καλλίτερα, κόρη μου!..

Τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια ἔκαμαν, φαίνεται, ἐντύπωσι στὴ Λουίζα, γιατί, ἀρῶ ἐδίστασε λίγες στιγμές, είπε:

— Ναι, ὁὰ τὸ σκεφθῶ... και τὰ ξαναλέμε. Πρὸς τὸ παρὲν, πηγαίνω να δάξω τραπεζί.

Και μῆντε εἶνῃ τραπεζαρία, ἐνῶ ή κυρία Σομῶ, εὐχαριστήμενη που ἐξέτέλεσε καλά τὴν διπλωματικὴ της ἀποστολή, άνοιξε πάλι τὸ βιβλίον της.

Υστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, κύπησε τὸ κουδούνι τῆς καγγειλόπορτας και παρουσιάσθη ὁ κ. Εὐτύχιος Άγκλάς, ὁ ὑποψήφιος γαμπρός.

Ήταν ἕνας ἀρκετὰ εὐμορφος νέος, μετρίου ἀναστήματος, εὐρωστος και βαθεῖα μελαχροινός. Τὸ εὐγενικὸ, αν και κάπως ἀλλόκοτο ἐξωτερικὸ του θὰ ἐφαίνετο εὐχάριστο, αν δεν ήταν ή ἐκφρασις τῶν ματιῶν του, που εἶχαν κάτι τὸ διαπερατικὸ, τὸ πολὺ τολμηρὸ και συγχρόνως τὸ ὑπολο.

Μόλις εἶδε τὸν νέο, που τὸν θεωροῦσε ἀπὸ τὴν ὄρα ἀρραβωνιαστικὸ τῆς κόρης της, ή κυρία Σομῶ ἄρχισε να τὸν προσφωνῆ με γέλια και χαρῆς :

— Ὁ, καλῶς ὠρίτατε, ἀγαπητέ μου κύριε Άγκλάς... Με συγχωρήτε μὴν που με βρήκατε ἔτσι, ἀλλὰ εἶχα ξεχασθῆ με τὸ μυθιστόρημά μου... Ὅὰ μου ἐπιτρέψετε τώρα να πάω να ντυθῶ... Η Λουίζα ἄς σὰς κρατήσῃ συντροφιά... Άλήθεια, κόρη μου, δεν σε χρειάζομαι. Ὅὰ ἐτοιμάσω ἐγὼ μόνη μου τὸ γεῦμα... Μπορεῖς να μείνῃς με τὸν κύριο Εὐτύχιον... Με συγχωρήτε! ὁρβουάρ!..

Και με τὰτελείωτα αὐτὰ λόγια, ή καλὴ κυρία γάθησε στὴν κουζίνα, ὅπου ἀκούσθη σὲ λίγο να βιάξῃ και να μάλωνῃ μιὰ μικρὴ ὑπηρετρία δεκάξῃ χρόνων,—τὴν μόνη δὰ που εἶχε τὸ πτωχὸ νοικοκυρόσπιτο. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΑΤΡΙΔΑ;

Άγαπητοί μου,

ΠΩΣ ὁὰ τὸ ἐμνηστεύσατε ἀπὸ μιὰν ἀπάντησι τῆς Διακλάσεως εἶνῃ προσγῶστιν ή Ἀλληλογραφία, κάποια συνδρομήτρια τῆς εἶχε κάμῃ αὐτὴ τὴν περιεργῆ ἐρώτησι: «Ὁταν ὁ πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ εἶνε ἀπὸ μιὰ πόλι, ή μητέρα του ἀπὸ ἄλλη, και τὸ παιδί τύχῃ να γεννηθῆ 'ς ἄλλη, τότε ποιά εἶνε ή πατρίδα του; Η πατρίδα τοῦ πατέρα του, ή πατρίδα τῆς μητέρας

του, ή ή πόλις ὅπου ἐγεννήθη αὐτό;»

Άλήθεια πολὺπλοκὸ ζήτημα, ὅπως τὸ είπε κ' ή Διάπλασις, που ἀποκρίθηκε ότι «συνήθως ή πατρίδα τοῦ πατέρα θεωρεῖται πατρίδα τῶν παιδιῶν που γεννήθηκαν 'ς ἄλλη πόλι». Συνήθως ναί, ἀλλὰ εἶνε και περιστάσεις που δεν μπορεῖ κανεὶς να τὸ πῆ: «Ἄς ὑποθέσωμεν παραδείγματος χάρι, ότι και ὁ πατέρας ἐγκαθίσταται εἰνῃ «ἄλλη πόλι», εἰτὸς Ἀθῆνας να ποῦμε, ὅπου γεννήθηκε τὸ παιδί του. Και ότι τὸ παιδί μένει μαζί του, μεγαλώνει, ἀνατρέφεται, σπουδάζει ἐκεῖ. Έπειτα ἐνηλικιώνεται, γίνεται δημότης, ἐξασκεί τὸ ἐπάγγελμα του, παντρεύεται, ζῆ τελοσπάντων εἰτὸς Ἀθῆνας. Μὰ ὠρισμένως τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε Ἀθηναῖος. Έχει ἀποξενωθῆ πιά ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ πατέρα του. Η' αὐτὸν δεν εἶνε παρὰ μιὰ ἰδέα, μιὰ ἀνάμνησις οικογενειακῆ. Μπορεῖ να ἀνδιαφέρεται, μπορεῖ να χυθῆ ἐκεῖ και συγγενεῖς, μπορεῖ να τὴν ἐπισκεφθῆ καμμιὰ φορὰ και να κλάψῃ εἰνῃ ἀγκαλιά τους ή στοὺς ἱεροὺς τάφους τῶν προγόνων του, μπορεῖ να τὴν ἀγαπᾷ,—ἀλλὰ, ὅχι βέβαια ὅσα ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν καθαυτὸν τοῦ πατρίδα: τὸ μέρος ὅπου γεννήθηκε ὁ ἴδιος, ὅπου πρωτοεἶδε τὸ φῶς, ὅπου πέρασαν τὰ παιδικὰ του χρόνια τὰ καλοθύμητα...

Έννοεῖται ὁμως, ότι μόνη ή γέννησις, μόνον τὸ γεγονός εἶνε γεννηθῆκαμε 'ς ἕνα τόπο, δεν ἀρκεῖ για να μὰς κάμῃ να τὸν ἀγαπήσομε σαν πατρίδα. Ἄς ὑποθέσομε τώρα, ότι ἕνα παιδί γεννήθηκε εἰνῃ Κέρκυρα, ὅπου εἶνε μετὰ βρεθοῦν μιὰ φορὰ οἱ γονεῖς του, οἱ Πατρινοί. Τὸ πῆραν σὲ λίγες ἡμέρες και γύρισαν εἰτὸς Πάτρας. Τὸ παιδί οὔτε τὴν ξαναεἶδε τὴν Κέρκυρα. Η, δεν εἶνε ἀστεῖο να τὴν λέγῃ πατρίδα... Εἰγνώρισα μιὰ φορὰ ἕναν ἀξιωματικὸν, που παντρεύθηκε νέος και πέρασε τὴ μιὰ του ζωῆ εἰτὸς ἐπαρχίας. Εἶχε πέντε παιδιά και ὅταν τὰ παρουσίαζε, εἶπε: «Ὁ Γεωργίος μου εἶνε Πατρινός, ὁ Νίκος μου Κορινθίος, ή Κατίνα Ζακυνθινή, ὁ Παναγιῆς Κερκυραῖος και ή Φροστοῦλα Ἀθηναῖα!» Καθὲν, βλέπετε, ἀπὸ τὰ παιδιά του, εἶχε γεννηθῆ και 'ς ἄλλη πόλι, ὅπου δεν ἔμεινε παρὰ λίγα χρόνια ή λίγους μῆνες.

Ὁ μπαμπὰς τους ἀστετεύετο βέβαια ὅταν τὰ εἶλεγε Πατρινοὺς ή Ζακυνθινοὺς. Ήταν ὅλα Ἀθηναῖοι: σαν τὸν πατέρα τους. Και πραγματικῶς, ἔλθον κατόπι κ' ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ. Στὴν πατρίδα τοῦ πατέρα.

Και σὲ μὴν συμβαίνει και τῆτοι. Δεν εἶμαι ἀπὸ τους εὐτυχημένους ἀνθρώπους που βλέπουν τὸ φῶς ἐκεῖ που τὸ εἶδαν και ὁ πατέρας τους, και ὁ πάππος, και οἱ προπάπποι! που μένουν ἐκεῖ 'ς ὄλη τους τὴ ζωῆ, κ' ἔχουν ἔτσι μιὰ μόνη πατρίδα, ὠρισμένη και ἀδιαφιλο-

νείκητη, για να τὴν ἀγαποῦν μ' ὄλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς τους. Ὁ πατέρας μου, Ζακυνθινός, εἶπε να πανδοθεῖ εἰνῃ Κωνσταντινούπολι. Έκει γεννήθηκα ἐγώ. Μωρό, με πῆραν οἱ γονεῖς μου και με πῆγαν εἰνῃ Ζάκυνθο. Έκει γνώρισα τὸν κόσμο, ἐκεῖ ἔζησα ως δεκαπέντε ἐτῶν. Ὑατέρα ή θὰ σὰς Ἀθῆνας. Φοιτητῆς, δεν πήγαινα εἰνῃ Ζάκυνθο παρὰ τὰ καλοκαίρια και μετὰ πέντε χρόνια, ἐγκατεστάθηκα εἰτὸς Ἀθῆνας ὀριστικῶς. Ποιά εἶνε τώρα ή πατρίδα μου, δεν μου λένε; Η Κωνσταντινούπολις ὅπου γεννήθηκα, και ὅπου ἔχω τους ἀγαπημένους συγγενεῖς τῆς μητέρας μου; Η Ζάκυνθος, ή πατρίδα τοῦ πατέρα μου, ὅπου μάλωσα κ' ἐγώ και ὅπου πέρασα τὰ καλλίτερα μου χρόνια; Η αἱ Ἀθῆνας, ὅπου ζῶ τῶσον καιρὸ, κ' ἔχω τὸ σπίτι μου, τὴν οικογένειά μου, τὴν ἐργασία μου;...

Άγαπᾷ και τους τρεῖς τόπους πολὺ. Μοῦ εἶνε και οἱ τρεῖς ἱεροί. Πολλὰ πράγματα με συνδέουν με τὸν καθὲνα και τους συλλογίζομαι πολὺ και συχνά. Λέγω ὁμως,—διότι πρέπει να γῶ κ' ἐγώ μιὰ πατρίδα,—ότι εἶμαι Ζακυνθινός. Και ξέρετε γιατί διαλέγω τὴν Ζάκυνθο; Ὅχι μόνον γιατί εἶνε ή πατρίδα τοῦ πατέρα μου, ἀλλὰ προπάντων γιατί αὐτὴ γνωρίζω κ' αὐτὴ ἀγαπᾷ περισσότερο. Για να ἔχω μάλιστα ὄλο τὸ δικαίωμα να θεωροῦμαι Ζακυνθινός, δεν εἶνε ἀρκετὸς ὁ ἴδιος Ἀθηναῖος, εἶμαι ἀκόμη δημότης Ζακυνθίου. Κατὰ τύπους λοιπὸν αὐτὴ εἶνε ή ἰδιαιτέρη πατρίδα μου, ὅπως και κατ' οὐσίαν. Γιατί συμπεραίνω τώρα, ότι πατρίδα τοῦ καθενὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ τόπος, που τὸν ἀγαπᾷ ὁ ἴδιος περισσότερο. Ἀδιάφορο αν εἶνε ή πατρίδα τοῦ πατέρα του, ή πατρίδα τῆς μητέρας του ή ὁ τόπος ὅπου γεννήθηκε. Κι' αὐτὸ ἐγὼ θακάντοῦσα εἰνῃ παράξενη ἐρώτησι τῆς φίλης μας: Τὸ παιδί που ἔχει δύο τρεῖς φιλονεκτικῶς πατρίδας, ἄς δι-αλέξῃ μιὰ, ἔχι, με τὸ νοῦ του, ἀλλὰ με τὴν καρδιά του: Έκεινή που ἀγαπᾷ.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Τὴν πάναγη ἡμυή σου, ὁ πεθαμένη Μικρούλα, τὴν ἐξήγησα στοὺς κάμπους. Μήπως λουλοῦδι εἶπῃ «και να γένῃ» Στους ἀνθισμένους δεν τὴν βρήκα [κάμπους.

Μὴν ή ψυχὴ σου ἐγίνηκε πουλιάν; Έπῆγα μιὰν ἀγῆ στο ἔρμινο δάσος. Μὴ σ' ἀκούσω να ψάλλῃς τραγουδάκι! Σαν πουλιὰ δεν σ' εἶρανα στο δάσος.

Στὸν οὐρανὸ θεοῦσαι μιὰ βραδιά, Τ' ἄσπρὰ που ἐφῆγγαν θλιβερά σὰ νε- [κροῦμα,

Και σ' εἶρανα και σ' ἔνοιμα ψηλά. Που ἐφώλιαζε ή ψυχὴ σου μες 'ς τὰ ἄστερα. ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— Παράδοξος; ἐξεπλάγη ὁ Ἀμερικανός; μα δὶόλου! Ἀπεναντίας εἶνε χαριτωμένος.

— Χαριτωμένος πιθανόν, ἀλλὰ καὶ παράδοξος, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος. Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶνε ἡ ἐντύπωσις μου. Δὲν μοῦ φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ νέος, ποῦ ἐγνώρισα πρὶν ἀναχωρῆσαι ἀπὸ τὸ Λονδίον. Εἶνε μάλιστα στιγμασμένος, ποῦ δὲν τὸν ἀναγνώριζω δῖόλου.

— Περίεργον! Σὰς φαίνεται, ἀλήθεια, ἀλλαγμένος; Ἀλλὰ εἰς τί, ἂν ὄχι στὸ καλλίτερον;... Μήπως παρετηρήσατε καμμίαν ἑλλειψιν ἐκ μέρους του;

— Ἐλλειψιν πρὸς ἐμέ; ἀκριβῶς ὄχι! Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε εὐγενέστατος καὶ ἀδρότατος. Καὶ ὅμως... μοῦ φαίνεται τόσο διαφορετικὸς ἀπ' ὅ,τι ἦταν! Νά, σήμερα τὸ πρωί, ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε, μοῦ ἐφάνη

τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ Νέλλη, ἡ μεγαλητέρα κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐκατομμυριούχου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἤκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα της. Εἶδε ἀκόμη καὶ τὸ νεῦμα τοῦ μαρκηρίου, τὸ κάθε ἄλλο παρὰ καθησυχαστικόν... Ἀμέως ἐβγαλε μίαν μεγάλην κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ μαρκήσιος ἐσπευσαν πρὸς βοήθειάν της καὶ οἱ δύο. Προσπάθουν νὰναλωγοῦν τὴν νεάνίδα, ἡ ὁποία κατέκειτο ὠχρότερα νεκρῶς; καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ κυταγθοῦν. Τόσον ἐφοβεῖτο ὁ μαρκήσιος μήπως δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ συγκρατῆσαι περισσότερον τὴν ἐμολογίαν ποῦ τοῦ ἔκαιγε τὰ χεῖλη, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ δὲν ἐβλεπε τὴν ὥρα νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπέισαν συνομιλίαν.

Πρὶν ἀκόμη συνέλθῃ ἡ Νέλλη, ὁ κ. Δερινὺ ἀπεμακρύνθη μετὰ τὰ μάτια δακρυσμένα, ἀνίκανος νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παίζῃ τὴν θλιβεράν ἐκείνην κωμωδίαν.

— Μπαμπά, ἐρωτᾷ ἡ Νέλλη, ἀνοί

ἀνεγινώσκτο ὅλη της ἡ ἀγωνία, καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ ἀπεμακρύνθη, μουρμουρίζων ἐναντίον τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος ἤμποροῦσε, κατὰ τὴν ἰδέαν του, νὰ καταπιῇ τὴν γλῶσσά του καὶ νὰ μὴν ἀμειλίγησῃ παρὰ μόνον ἀπὸ ἐβδαιώνετο δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε.

— Θὰ ἐστοιχηματίζω δέκα χιλιάδες δολλάρια, ἐμυρμούριζεν ὁ Ἀμερικανός, ὅτι ὁ νέος ντέτεκτιδ τοῦ «Καρχαρίου» εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ὁ ἴδιος, δηλαδὴ ὡς νὰ λέγαμε, τὸ ποῦ χαριτωμένο παιδί ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰπαντήσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐτελείωσε τὰς προετοιμασίας του καὶ συνητηθῆ κατόπιν μετὰ τὸν μαρκήσιον Δερινὺ, διὰ νὰ κανονίσουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀντικαταστάσεως.

— Καὶ ἄλλη δυσκολία παρουσιάσθη ἄξαφνα, Μωρίς, τῷ εἶπε φιλικῶς ὁ μαρκήσιος; θὰ εἶχα μεγάλας τύψεις, ἂν δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα.

— Μήπως δὲν σὰς ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδον εἰς τὸ κελλί τοῦ φυλακισμένου; — Ὁχι, Μωρίς, δὲν εἶνε αὐτό. Εἶνε

ΛΥΚΟΙ ΣΤΗ ΣΤΕΠΠΑ

[Ρωσικὸν Δῆγημα]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 17)

Με θυμόν, τὸ πετᾶ εἰς τὸν ὄρμον. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἓνα πρᾶγμα ἀντιστέκεται εἰς τὸν ἀλαζόνα αὐθέντην. Νὰ γαθῆ!..

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἰσθάνεται πλέον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀλομόναχου. Βλέπει ἀκόμη, ὅτι μετὰ ὅλες τῆς γούνας ποῦ φορεῖ, τὸ κρῦο παραλείπει τὰ μέλη τοῦ, ὥστε νὰ μὴν εἰμποῦσῃ νὰγωνισθῆ ἀποτελεσματικῶς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Καὶ διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, τοὺς πετᾶ τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, τῆς δὴ ἀλεποῦδες ποῦ εἶχε σκυτώσῃ στὸ κυνήγι.

Οἱ λύκοι τῆς ἀρπάζουν σὰν θηταυρό. Τρεῖς τέσσαρες μάλιστα μαλώνουν μετὰ τῶν σκυτῶν, ποῖος νὰ τῆς πάρῃ. Οἱ ἄλλοι ὅμως τοὺς τῆς ἀφίνουν καὶ, ἀπὸ ἐσταμάτησιν μίαν στιγμὴν, τρέχουν πάλιν, νὰ προσφάσων τὸ ἔλκηθρον, ὅπου βλέπουν λείαν ἀρκητὴν: Τὸν ἀνθρωπον, τὰ ἄλογα καὶ ἴσως καὶ ἄλλες ἀλεποῦδες σκυτωμένες...

Ὁ κίνδυνος εἶνε πλέον τῶσον μεγάλος, ὥστε ὁ ἀλαζὼν Βλαδίμηρος κύπτει τὴν κεφαλὴν. Ἐνας μόνον τρόπος σωτηρίας τοῦ μένει: Ἡ φυγὴ. Εὐτυχῶς ποῦ τὰ ἄλογα, τρομαγμένα καὶ αὐτὰ, ἄλλο δὲν ζητοῦν, παρὰ νὰ διπλασιάσων τὴν ταχύτητά των. Ἀλλ' ἀπὸ πίσω, τὴν διπλασιάζουν καὶ οἱ λύκοι. Καὶ τὸ κυνήγι ἐξακολουθεῖ ἀμειλίχτον, τρομερὸν, ἀνατάκαυστον.

Ἐπιτέλους, ἐκεῖ-κάτω, μέσα εἰς τὴν λευκότητα τῆς στέππας, ὁ Βλαδίμηρος διακρίνει ἓνα μαῦρο σημάδι, ποῦ ὀλοένα μεγαλώνει. Εἶνε μίαν ἴσ μ π α, ἀθλία χωριάτικη καλύβη, σκεπασμένη μετὰ κωπρίαν, ὅπου, διὰ νὰγωνίζωνται κατὰ τοῦ ψύχους, ἄνθρωποι καὶ ζῶα ζοῦν εἰς στενήν συναφειαν.

Ὁ ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ὡς τώρα κατεδέχθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς κατοικίαν μουζίκου, συλλογίζεται ὅτι ἡ ἴσ μ π α ἐκείνη εἶνε ἴσως δι' αὐτὸν ἡ σωτηρία. Ἀμφισβallest ὅμως ἀκόμη, διστάζει ἂν πρέπη νὰ καταφύγῃ ἐκεῖ, διότι ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι μόνον ἡ ἀνδρεία εἶνε τὸ καταφύγιον τῶν εὐγενῶν.

Ἀλλὰ μόλις ἠκούσθησαν τὰ κρουθῶνα τοῦ ἐλκῦθρου, ἓνας ἄνθρωπος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καλύβην καὶ ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν τοῦ ταξιδιωτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐμάνειος κινδυνεύοντα.

Μία τύψις θλίβει τώρα τὸν Βλαδίμηρον. Μήπως κούβαλει ἀπὸ πίσω του τὸν θάνατον;...

Τὸ φωνάζει εἰς τὸν μουζίκον, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ποτεῖται. Βοηθεῖ τὸν ἀρχοντα νὰ πεζεύσῃ. Ἐξελεύγει τὸ ἔλκῦθρον, εἰτά-

γει καὶ τὰλογα εἰς τὴν πτωχικὴν τοῦ ἴσμπαν, καὶ εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ Βλαδίμηρου:

— Μὰ ἐβθαταν οἱ λύκοι, θὰ μὰς ριχθοῦν καὶ αὐτὴ ἡ καλύβη δὲν εἶνε ἀρκετὰ στερεὴ γιὰ νὰνθέξῃ!

— Θαντισταθῶμε! ἀπαντᾷ ὁ μουζίκος, δείχνων τὴν καραμπίναν τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἔνα καλῆτοῦδεκο ποῦ εἶχε αὐτός.

Οἱ λύκοι εὐθάνουν καὶ περικυκλώνουν τὴν ἴσμπαν θέλουν, φαίνεται, νὰ τὴν πολιορκήσων. Ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ χωρικοῦ ἀπέδρακεν εἰς τὸν ἀριστοκράτην ὅλην τὴν ψυχραμίαν, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν εἶχε χάσῃ. Καὶ ὁ δὴ τότε, ὠχρωμένος ὅπισθεν ἀπὸ τὰ τοῦχματα τῆς ἴσμπας, σκεπεύουν διὰ μέσου τῶν ἀλλεκαλλήλων δοκῶν, αἱ ὁποῖαι τὰ σχηματίζουν, πυροβολοῦν καὶ σκοτώνουν λύκους πολλούς. (*) Ἡ λύσσα τῶν δύο ἐπιζώντων δὲν εἶχε πλέον ὄριον. Ἐφορῶν ἐναντίον τῆς ἴσμπας καὶ ὁ ἓνας κατορθώνει νὰ περάσῃ τὸ μισθὸν τοῦ σώματος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς δοκοῦς. Ἡδὴ τὸ δόντια του ξεσχίζου ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν γούναν τοῦ Βλαδίμηρου, ὁ ὁποῖος ἀρπάζει τὴν καραμπίναν του μετὰ τὰ δύο χεῖρα, διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ ὡς ῥόπαλον, ἐνῶ ὁ μουζίκος μετὰ ἓνα μύτερον μαχαίρι ποῦ βγάζει ἀπὸ τὴν ζώνην του, τὸν κτυπᾷ.

Ὁ λύκος μένει ἐκεῖ, κερφωμένος καὶ οὐρηλιάζων.

Ὁ σύντροφός του, ὡς νὰ ἐφοβήθη μὴ πάθῃ τὸ ἴδιον, ἀποθαρρύνεται τέλος καὶ φεύγει. Ὁ Βλαδίμηρος στρέφεται τότε πρὸς τὸν μουζίκον, τὸν εὐχαριστεῖ, τοῦ λέγει τὸν ὄνομα του καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς θέλει νὰ τὸν ἀνταμείψῃ.

Ὁ ἀρχοντας, ἀποκρίνεται ὁ χωρικός, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μ' ἀνταμείψῃ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ μπόρεσα νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος. Πόσες φορές ἡ εὐγενική ἀρχὴν τῶν ὄλων δὲν ἦλθε νὰ μὰς παρηγορήσῃ καὶ νὰ μὰς ἀνακουφίσῃ στὸ εἰσχυρὸ καὶ ἔμεινε λοιπὸν χωραττοῦμε εὐγνωμοσύνη.

Ὁ ἀλαζὼν ἀριστοκράτης συγκινεῖται ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, κατανοεῖ τέλος ποῖον γόητρον ἐξαιτεῖ τριγύρω της ἡ καλωσύνη καὶ ἀναγνωρίζει τώρα ὅτι καὶ ὁ πλέον υπερήφανος κάποτε καταβάλλεται καὶ ταπεινοῦται.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Βλαδίμηρου πρὸς τοὺς πτωχοὺς μουζίκους μετεβλήθη ἐντελῶς. Δὲν τοὺς περιφρονεῖ πλέον, ἀπὸ εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν χρωσται τὴν ζωὴν του. Καὶ ἡ καλὴ ὄλγα θλίβει μετὰ μεγάλην τῆς χαρὰν, ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶνε πλέον ὁ ἀλαζὼν, ὁ υπερήφανος καὶ σκληρὸς ἀριστοκράτης ποῦ ἐγνώριζε.

(*) Ἡ εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 17.

Ἀλλὰ τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς μεταβολῆς δὲν τὴν ἔμαθε ποτέ. Ὁ Βλαδίμηρος, διὰ νὰ μὴν ὀμολογήσῃ τὴν ταπεινώσιν του, δὲν τῆς διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν λύκων.

(Clotilde Leclerc)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κοφ. 1Β']

α') Μαγικὴ Εἰκόνη

— Καλέ, ποῦ πῆγε αὐτὸς ὁ Μαθῖός; Τώρα τὸν ἐβλεπα!..

Μήπως τὸν ἐβλέπετε σεῖς;

β') Παιγνίον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεοάνελιν

ΤΩΡ	ΑΙ	Ο	ΔΗΣ
ΟΣ	ΕΚ	ΔΙ	ΑΣ
ΝΕ	ΜΕ	ΜΗ	ΛΑ

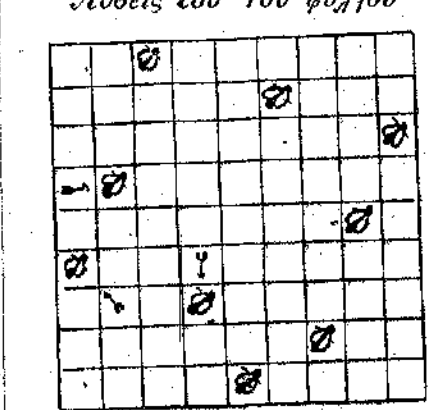
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται; ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν τῶν ἡρωῶν.

γ') Πίνγμα

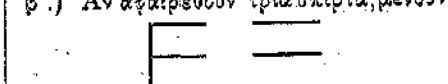
Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Νικηφόρου Εὐζώγου

Θὰ φωτίσω καὶ τί; Ποῖα πῶλις εἶν' ἐκείνη, Ποῦ ἂν τῆς κόψῃς τὸ αὐτί. Μ' ἓνα κ ἔ ρ α τ ο θὰ μείνῃ

Δόσεις τοῦ 1ου φύλλου

α') Ἴδου ποῖαι μύγα; θὰ μετατεθοῦν. β') Ἄν ἀφαίρεθοῦν τρία σπύρτα, μένουν:

γ') Loin des yeux, loin du coeur.

νη πῶς εἶχα ἐμπρός μου... τὸν ἄλλον!

— Τὸν Ροδόλφον; ἐπιθύρουν ὁ Βωτιέ.

— Μάλιστα, τὸν Ροδόλφον, τὸν υἱόν μου.

— Ἀδύνατον, φίλε μου! ὑπέλαβεν ὁ ἀδαμαντοπώλης μετὰ συγκίνησιν. Ἐγίναντε θῦμα κάποιος καραϊσθήσεως. Εὐφραρετε πολὺ καλά, ὅπως καὶ ἐγώ, ὅτι ὁ Ροδόλφος εἶνε στὴν φυλακὴν. Δὲν τὸν εἶδατε τὴν ἡμέραν ποῦ συνελήφθη στὸ Ντροῦλι;— Ἄν καὶ δὲν τὸν ἀναγνώρισατε;

— Ναι, μοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν ἀναγνώρισα ἀλλὰ... ποῖος ξέρει, ἂν δὲν ἔκαμα λάθος;... Ἐέρτε σεῖς, Βωτιέ, πόσον ὁμοιάζουν αὐτὰ τὰ δύο παιδιά... Ἀλλῶς τε, ὁ συλληφθεὶς εἰς τὸ Ντροῦλι:— Ἄκριν, ὁ φυλακισμένος... ἐπέμεινε πάντοτε ὅτι ἦτο ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Τότε λοιπὸν, ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς ὁ κ. Χόλκερ, ὁ ἦρωας τοῦ «Καρχαρίου», ὁ ντέτεκτιδ, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ὁ διάσημος κλέπτης «Ρ»;

Ὁ μαρκήσιος ἔκαμα νεῦμα ἀμειβοίας.

γούσα τέλος τὰ μάτια εἶνε ἀλήθεια;

— Δὲν... δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένο, ψελλίζει ὁ Ἀμερικανός; γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶνε παρ' ἀπλή ὑπόθεσις.

— Τὸ πιστεύετε ὅμως σεῖς;

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, συνειδημένος νὰποκρίνεται μᾶλλον ἀποτόμως, ἀπ' εὐθείας, παρὰ πλαγίως, μετὰ περιφράσεις καὶ ὑπεκφυγὰς, δὲν ἤκουσε τώρα παρὰ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του καὶ ἀπεκρίθη καθαρά:

— Ὁχι, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἦμουν βεβαία, ἐπιθύρουν ἡ Νέλλη. Αὐτὸ, πραγματικῶς, εἶνε ἀπαράδεκτον. Ὁ κ. Δερινὺ, ὅτε ἀπὸ τότε καὶ τότε ποῦ ὑπέστη, εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ φαντάζεται καὶ ἄλλα.

— Ἰσως, ἀπεκρίθη ὁ ἐκατομμυριούχος; καὶ ἴσως νὰ εἶνε αὐτὸ ἡ αἰτία τῶν ἀμφιβολιῶν του. Θὰ ὑπάγω τώρα νὰ τὸν εἶρω καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, Νέλλη, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφίσω, ἂν δὲν ἐξακριβώσω τί συμβαίνει. Θὰ σοῦ φέρω ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν.

μιά δυσκολία, ἐντελῶς ἄλλου εἶδους.

Ἡ μὴς Νέλλη Χόλκερ ἐλιποθύμησε μόλις ἤκουσε ὅτι...

— Ἡ μὴς Νέλλη;... ἐπιθύρουν ὁ νεαρός ντέτεκτιδ κοκινίζων. Αὐτὴ εἶπατε, ἐλιποθύμησε!..

— Ναι, μόλις ἤκουσε, ὅτι ὁ λαμπρὸς νέος ποῦ μετὰ τῆς εὐχαριστήσεως ἐγνώρισε τὸν «Καρχαρία», μπορεῖ νὰ εἶνε ἓνας... ἓνας κλέπτης! συνεκλήρωσε μετὰ κόπον ὁ μαρκήσιος.

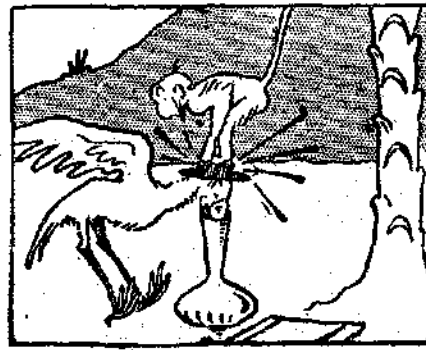
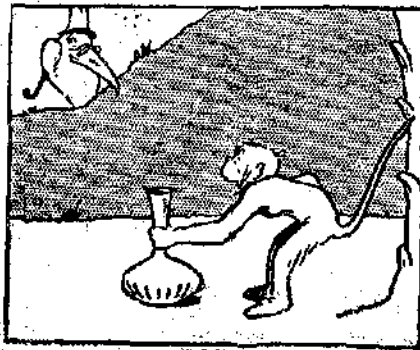
— Ἀλήθεια... δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, ἐπιθύρουν ὁ Μωρίς, κλίνων τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλ' ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἠρώτησε Ζωηρά:

— Καὶ τί εἶπε; τὸ ἐπίστεψέ;... Ὁ κ. Δερινὺ ἠτοιμάζετο νὰπαντήσῃ, ὅταν ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν δύο κτυπήματα καὶ συγχρόνως ἡ χονδρὴ φωνὴ τοῦ κ. Χόλκερ, ὁ ὁποῖος ἐζητοῦσεν ἀκρίασιν μετὰ τρόπον τῶσον ἐπιτακτικόν, ὥστε, μ' ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Μωρίς δὲν ἤμπορεσαν νὰ μὴ γελᾶσων.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΙ ΕΠΑΘΕΝ Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ κ. ΠΕΛΕΚΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

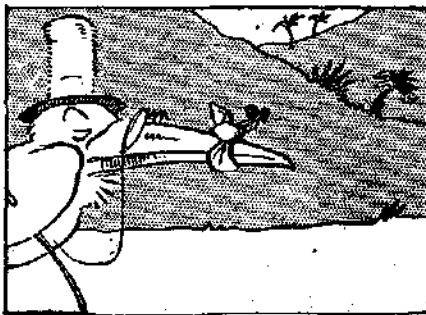
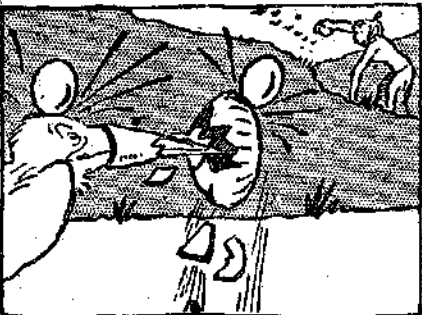
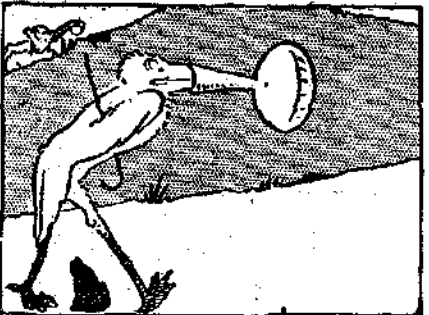

— Καλημέρα σας, κύριε Πελεκανόπουλε! λέγει ο πονηρός κ. Μαϊμουδίδης. Έδώ— μέρα έχω κάτι άφαιτα φουντουκία. Μου τὰ φυλάτε μια στιγμή, ώς νά πάω νά φέρω ένα... φουντουκοσπάστη, νά τὰ φάμε μαζί και νά μιλήσουμε;

— Πολύ ευχαριστώ, φίλε μου! Μά νά γυρίσετε γρήγορα;

Κρυφογελών ο κ. Μαϊμουδίδης φεύγει, δια νά κομψή τ' ένα μέρος; και ο κ. Πελεκανόπουλος καταβίβεται, δια νά φυλάξη τὰ φουντουκία... Αλλά επειδή είνε καλό λαιμαργός κ.ι. ανυπόμονος, συλλογίζεται: «Μά τι χροιάςται άγγαλειο; Γίνεσαι καλύτερος φουντουκοσπάστης από τή μήτη μου;» Και άπερισκέτως,

χώνει λίγο τή μήτη του μέσα στην καράφα! Αυτό έπειθόμενε κομμωμένος και ο πονηρός κ. Μαϊμουδίδης; ο όποιος έξορμά άμέσως, πηδά μ' όλο του τό βήρος επάνω στο κεφάλι του κ. Πελεκανόπουλου και έτσι βλίη ή μήτη του δυστυχισμένου χώνεται και σπρινώνεται στην καράφα! Που νά τήν βγάλη πλέον! Ούτε νά φάγη ήμπο-

ρεϊ ούτε νά μιλήση, ούτε καλά—καλά νά κινηθώ. Και τρέχει βιαστικά εις τού γυατζού, δια νά τόν άπαλλάξη από τό γυάλινο εκείνο βασανιστήριο.

Ο κ. Μαϊμουδίδης όμως δέν άρκείται ώς έδώ. Αναβίβει επάνω εις ένα λόφο, παραφυλάττει τόν κ. Πελεκανόπουλον και καθώς περνά από κάτω, τόν άρχίζει στις

καρυδιές. «Αλλά τὰ καρυδιά του τού πετι είνε καρυδιά του κακίου, σκληρά και μεγάλα. Κ' εν άπ' αυτά βρίζει τήν καράφα και τήν κίτρινη κομμωτία.

Έτσι άπαλλίσσεται από τό βασανιστήριο ο κ. Πελεκανόπουλος. Η μήτη του όμως είνε πληγωμένη, ματωμένη, και πηγαίνει εις τού γυατζού, δια νά τού τήν

περιποιηθί. Και ο γυατζός τού τήν δένει. Δυό μέρες πρέπει νά τήν έχει δεμένην. Άλλο βάσανον! Δυό μέρες ο κ. Πελεκανόπουλος ούτε θά φάγη ούτε θά μιλήση. Και είνε τόσον λαιμαργός, όσον και φλύαρος. Αλλά αυτό θά τού γίνη μάθημα δια τό μέλλον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρά Γουίγγη, βλέπονσα μίαν κηδείαν:

—Μαμά, που πάει οι πεθαμένοι;

—Στόν οφρανό, παιδί μου.

—Έτσι, μαμά, ποίς γυρίζουν πίσω οι παπάδες;

(Γεγώνος).

Έστάλη από τό Μενεξεδένιο Μουσικόν:

—Γιατί τό άλογο αυτό είνε άλόαστρο; Τούτό

—Κρίμα τ' είνε, παιδί! Διότι

—Επειδή γέραςε πολύ, τού άσπρισε όλο τό μαντί.

Έστάλη από τού Νικηφόρου Εύζωνος.

Νηπιακή φιλονικία, μεταξύ άδελφών.

—Δικός μου, είνε ο μπαμπούς!

—Όχι, είνε δικός μου!

—Δικός μου, σου λέω!

Και ο ένας θυμωμένος:

—Μά που τόν βρήκες εσύ;

Και ο άλλος βριακωστικώς:

—Στόν κάμαρά του!

(Γεγώνος)

Έστάλη από τού Μεγάλου Ναπολέοντος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήναι, 38 δόξ Ευριπίδου τήν 15ην Δεκεμβρίου 1915

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΓΩΓΩΝ

Η Ηρώς τής Αιώς συντάξή μιν πνοήν Κορφατοπούλα, τό Παιδαγωγόν δυό πνοήν Ηπειρωτάκια και τό Κελερζόν Ρούκιον δυό γετονόπουλά του. Τά παιδιά αυτά επιθυμούν πολύ νά γίνουν συνδρομητάί μου, αλλά δέν έχουν τά μέσα. Έλπίζω, ότι οι σύμποροι, από τούς φίλους μου θά τά έγγραψουν με ειερόρα.

Τό Έθνικόν Όνειρον μου γράφει: «Η Χάρις επιθυμεί νά μάθη ποίος έχει τό μεγαλύτερον Δείκμα Μικρών Μυστικών. Τήν πληροφορώ λοιπόν, ότι ο αδελφ άριμύς τών τετραδίων, τά όποια συνέλεξα ένός του 1915, άνερχεται εις 60. Έκ τούτων τά 21 γιά τό καλόν, τά 20 πρόγονται και τά 19 άφαιτα. Τά τών δυό τελευταίων κατηγοριών θά τά δέσω εις Λεύκωμα, περιμένω όμως πρώτα νά τά κάμω 10, δια νά είνε ο άριμύς παραγωγός. Επειδή δε κάτι μου λέγει, ότι τά Μ. Μυστικά τής Χάριτος θά υπάγονται εις τήν κατηγορίαν τών άφαιτων, γι' αυτό θά τήν παρακαλώσα νά μου στείλη τὰ τετραδίων που μου λείπει, δια νά τά δέσω, και ύποσχεμαί νά τή; στείλω κ' έγώ.

•Μου γράφε πολύ,—μου γράφει ο Ήρος

τά κομμάτια. Αλλά τότε όν θά είχα απάντησεν εις τό γράμμα του ο Τσελλός; Κεφαλλοντίας, ένή τώρα πάλιν κινδυνεύει νά μήν ιδή τό κομμάτι του αναφερόμενον εις τόν κατλογον αυτό του φύλλου, τόν όποτον έκαμα και έστειλα εις τό Τυπογραφείον από χιές. Θά θυμηθώ νά τό προσέσω, όσον θά μου φέρουν «επίσθωσις» από τό τυπογραφείον; Θά θυμηθώ τουλάχιστον νά τό βάλω εις τά κομμάτια τής προσοχής; έδωμάτος; Η θά υπερβώ με τά γράμματα και θά πάη χαμένος;... Αυτά σά; τά γράφο, δια νά ίδης διαι. από έν μόνον παράδειγμα, πόσον είνε αναγκαίον, απαραίτητον, δια τό συμφέρον σας, νά συμμορφώσθε πιστός με τά; οδηγίας μου. Λοιπόν, τά κομμάτια σας γυριστά. Ποιά μαζί με τό γράμμα.

•Εις τό τελευταίον φύλλον—μου γράφει τό Ένα Χιωτάκι—είδα τήν επιστολήν τής; Ηρωί-κης Σάμου, ή όποια νομίζε, ότι δέν έχεις παλαιότερος; συνδρομητάς από αυτήν και τήν άδελφήν τής, διότι είνε τώρα δέκα χρόνια πού είνε κληρόν μου. Μόνον;... Τί; θά έλαγε τίς. έν έπρό-θηνεν ότι έχι δέκα, αλλά δεκαεπτά χρόνια συνεχή είνε πού έρχεται τακτικά τήν «επισημάνει» μου! Η άδελφή μου πού έπρότεινε γρήνη συνδρομητήν τό 1898 και είχε τό θεουδώνιον Μασίχα τής Χίου. Έγώ δε ήμουν νά διαδάξω με τά παιδικά διηγήματα τής; Κυρά-Μάρθα πού έδημοσίευσεν τότε. Λοιπόν, έπάρει άλλος άρχιστέρας; Α; μάς τό πη.

•Η Έλληνική Αίγλη δέν επιδομαίει κη-θόλου «ήν έλλογικήν κίνησιν τών άγορίων», δη-λαδή, τάς Μικράς Αγγελίας τού δημοσιεύον, ζητούντες ψήφους δια τό θεουδώνιόν των και τά τών φίλων των. Και προσέχει τά κριτικά νά τούς δώσουν ένα μάθημα τώρα με τό δημοσφύ-σισμα. Πόσι; Νάπότρου τών έλλογών, όπως οι Βενζωίκοι; Όχι; αλλά άπανταίς «νά λάβουν μέρος δια ανεξαρτέτος και νά φηρίσουν ως έντε-λώς ανεξάρτητοι και σύμφωνα με τήν καλα-σθησαν των.» Κι αυτό δικαίωμα τον!

•Ήραιος επιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και οι έξής: Νικηφόρος Εύζωνος, Μικρός Πρόσοπος, Πόθος τού Έλληρισμού, Κλερζόν Βόλι, Διήγητος Κνωστέλιος, Ήρις Κουλαριά, Στενημαχιστάκι και Έλληρ. — Έστειλεσα τάς παραγγελίας των και τούς εύχ-ριστώ όλους δια τά καλά των λόγια.

έβδομάδα θά στείλω εις τούς συνδρομητάς του.

•Έγινεν ένα λαμπρόν βιβλίον, έντελώς εύρω-πατικής κομψότητος από 200 σελίδας, με ώραιον εικονογραφημένον έξοφύλλον, (παριστά με χροί-ματα τόν Κόκκινον Βραχόν κατά σχέδιον τού ζω-γράφου κ. Ρούμπου), και με μίαν μελέτην, ως πρόλογον, του κ. Κωνστί Παλαμά περί τού συγ-γραφέως, τού όποίου δημοσιεύεται και νωστή εικόνα. Τιμάται δε δε. 3 και Τυχοδρομικός; 3,50.

•Ο «Κόκκινος Βραχός», τό μυθιστόρημα από τό όποτον έξήχη τό πασιγνωστόν δράμα «Φο-τεινή Σάντη», θεωρείται έν από τά διαίτερα και κολλητικότερα τής φιλολογίας; μα. Δέν είνε όμως κατελλήλον δια παιδιά, δι' αυτό τό συνιστώ μόνον εις τούς μεγάλους φίλους μου, από δεκαεπτά έτών κ' επάνω. Οι άλλοι άς αναγ-γείλουν τήν έκδοσιν του εις τούς μεγαλύτερους των άδελφούς; και εις τούς γονείς των, άν είνε φιλαναγνώσται. Ο «Κόκκινος Βραχός», με τήν απαραίτητον κομψότητά του, είνε καταλληλό-τατος και ως δώρον τού Ν. Έτους. Αλλά τά έπικαι: δια μεγάλους.

κίς, κ. Ανδρέα Αίλος, κ. Νικηφόρος Εύζωνος, ά. Έβελίνα, κ. Γουθωπάκι, ά. Ίνδαίμα τού Έλληρισμού, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάναλλά-ξουν: ή Σεντεμμένη Κορφατοπούλα, (0) με Ήραϊον Κέριον, Άνθοπαρμένην Χίου, Ρεζοτά, Ήραϊον—τό Κλέρζικον Βόλι (0) με Τέλλον Άγραν, Φάουα, Βαλκανικήν Συμμαχίαν.—ή Χροιά Άκτις (0) με Μεγάλην Έλλάδα, Ήρωίδα Έλληνοπούλαν, Πατριό Ναυτοπούλο.—ή Μεσορηική Άκτις (0) με Ένα Χιωτάκι, Φούλαν, Φούουλαν,—ό Αε-ταίος (0) με Μέγαν Ναπολέοντα.

•Η Διάπλις άσπάζει τούς φίλους τής: Ναυτοπούλαν (τόμον έστειλά) Σεντεμ-μένην Κορφατοπούλαν (ναί, αυτό είνε καλλι-τερον) Λαρσαοίκον Άγαθότα (δύνασαι) Διοτήμα τής Πατρίδος (ευχαριστώ πολύ) βρα-δείων έστειλά) Ήρωίδα Έλληνοπούλαν (ευ-χαριστώ δια τό έσπάζωμα) Κοσμοπότα (καθε φύλλον λεπτά 25) Ένδοξον Γάλλιν (ευχαριστώ δια τό έσπάζωμα) Αντιγόνη Δ. Ζάμπα (απαλλάξον τό θεουδώνιόν σου νά έλλέξη; άλλο) Έλλάδα τού Κωνσταντινου (βραδείων κη. έστειλά) Λάκων τής Έλευθε-ρίας (τό Δηροσφύσισμα θά γίνεταί πάντοτε ύπως φέτος;) Σύμβολον τής Έλευθερίας (έχει κα-λώς; έστειλά) Συναγμύον τού Ανίμων (άδύ-νατον!) Θαλασσοπούλα τού Στόλον (ευχαριστώ δια τό έσπάζωμα) Άνθοπαλίδα τής Βενετίας (εμπροστίς και παλλά μαζί; φέταί νά καθένα νά είνε γραμμένο, χωριστά) Λύσαν τού Άγιόνος (επί ταινίαν θά πη έχι μέσα εις λειστήν φα-κελλον σαν γράμμα, αλλά εις περικάλωμα ή εις άνοικτον φακέλλον, σαν έφημερίδα) Νεαρόν Έδπατριδών (έχει καλώς;) Γλαδίων τών Πα-τρέα (έστειλά) Άσμα τής Άηδόνας (χίρρο πολύ έστειλά) Β. Δ. Μ. (ευχαριστώ και ά-παντώ ναι εις διας σου τας έρωτήσεις) Κίνοσιον Άσμα (πολλά; ευχαριστίας δια τό γαναιον έσ-πάζωμα τού Συλλόγου) Άνθος τών Δειμό-νων (έσπάζει, ή; εμπορεί κανείς νά ψηρήση και τό ίδιόν του θεουδώνιον;) Κυματοβόλον Πο-σειδώνια (ευχαριστώ πολύ γιά τή ζωγραφία που μου έστειλά;) Έδχη τής Μάνας, Τρελί-λην Ναυτοπούλαν, Αεταίος κη. κη.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 15ην Δεκεμβρίου, άπαντήσω εις τό προσέχει.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τά έξής:

•Η μαγική λέξι.—Ο Βολταίρος; και ο Περών.—Ένν φάντασμα.—Ο χειμώνας.—Τά δύο σικά.—Όπτασία.—Σαγήν τού όρόμου.—Τό ποταμάκι.—Ο Κήπος.—Ο Σάνος και ο Βασιλεύς.—Ιδια ως έπο-μένη.—Παιδικά Πνεύματα, Παίγνια και Άλλα μικρά; κληθός.

Εις τό προσέχει; θά δημοσιεύη Σελί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα, Πόθος τού Έλληρισμού:

α. (Κ. Κ.) Σεντεμμένη Κορφατοπούλα, κ. (Ε. Ο.) Έβελίνα, κ. (Μ. Σ.) Νεράδα τού Γιαλού, κ. (Ν. Σ.) Δοξασίμο Κρηνοπούλο, ά. (Π.) Όλιμπος τής, ά. (Δ. Α.) Τροπαιο-χος Άριός, ά. (;) Ήρωίς τού Μπαζιάνου, κ. (Π. Π.) Έθνικός Ύμνος, ά. (Κ. Κ.) Μέγαν Ναπολέον, ά. (Β. Α.) Άνεμοσφύσισμα, ά. (Γ. Σ.) Βοσκοπούλα τών Άλπεων, κ. (Γ. Γ.) Άκάσιος, Κέκλιας, ά. (Θ. Π.) Ίνδαίμα τής Τριπέλεως, ά. (Ποίος; είμαι; ;) Άσμα τής Άηδόνας, κ. (Ε. Π.) Άλιεις τών Μαγρασιτών ά. (Δ. Κ.)

•Ανανώσεις ψευδωνύμων: Σαθη Πε-ταλοδά, κ. Ίνώ, κ. Μοσκόβη, κ. Έδχη τής Μάνας, κ. Έθνικόν Όνειρον, ά. Χροιά Ά-

•Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ•

Έστειλή τό μυθιστόρημα αυτό τού κ. Γρη-γορίου Σεντοπούλου (Φαίδωνος) και αυτήν τήν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

<p>ΒΑΣΙΛΙΚΗ Χ. ΚΑΝΕΛΛΗ (Μο-νάχη) εν Αθήναις. Β' Βρα-βείον 13ου, 14ου και 15ου Δια-γωνισμού Ξεσκαθώματος.</p>	<p>ΧΑΡ. Γ. ΚΟΥΛΟΓΗΡΟΣ (Υπα-ρασκευστής τής Έλευθερίας) εν Κωνσταντινουπόλεως. Γ' Βραβείον Δημοσφύσισματος τού 1912.</p>	<p>ΧΡ. Β. ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΥ (14ου) εν Καλαμάς. Α' Βραβείον 14ου, 14ου και 15ου Διαγων. Αέσεων Πνευμ. Ασκήσεων.</p>	<p>ΜΙΜΗΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ (Σεβάτη-λάτης τών Έλλήνων) εν Καλα-μάς. Γ' Βραβείον Δημοσφύ-σισματος τού 1912.</p>

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1915

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 460 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανόστην»—Με τὸ περιεγρότατον ἀστρνομικὸν μυθιστόρημα ἢ «Κασσετίνα».—Με τὰς ὁραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μὲ χιλία δύο ἄλλα.

Τιμῆται : **ΔΑΕΤΟΣ** δραχμ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχμ. 10

Καὶ ἀνωστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελεῶν εἰς τὸν ἐμβάλλοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Φεβρουαρίου.

25. Δεξιόγραφος.

Ἄν γράμμα κ' ἀντιῶσθαι Ἐπαύρατος νὰ συναψῆς, Μὲ τὸ ταχυδρομικὸν Διὸ λόγια νὰ μοῦ γράψῃς

26. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάπια, βάλε μὲ Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμή, Ἀπὸ οἶδρον τοῦ Γόφου, —Σήμερό τοῦ δηλαδὴ, —Θεὸν ἀρχαῖο τῆς Αἰγιόπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακαθονομάχου

27. Αναγραμματισμός.

Ἐνὰ κράτος, τῆς Ἑυρώπης Ἄν τὸ ἀναγραμματισμὸς Ἐνὰ χόρτο, μὴ σκιάτα, Ἐπιλητὸς θὰ σχηματισθῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοκοιλίας

28. Τονόγραφος.

Τὸν τόνον μὴς πόλεως Διὸς μὰς ἐν κινήσει, Κάποιον ποῦ δὲν ἐργάζεται Ἀμείως ἄπαντις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοκελῶν

29. Τρίγωνον.

- * * * * * = Ἀρχαῖο, ναὸς ἐν Ἀθήναις.
* * * * * = Ἐπίθετον.
* * * * * = Μέρος τοῦ βιβλίου.
* * * * * = Ἀρχαία θεά.
* * * * * = Νῆσος.
* * * * * = Ἀνεκνομία.
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτος; καὶ ἰδία

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

30. Ψόδον—Μίσην

Ἵψος νορπὴν βλάπτειν ὁ ἄριος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυαίδος

31—36 Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀντελλαγῆ ἐνὸς γραμματοῦ, ἐκίστηι τῶν κἀτωθὶ λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντες τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἕνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Τῆρας, Μῆλις, Λαλεῶ, ἄξων, ἐνός, Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Αἰματομένου Σίφου

36. Διπλὴ Ἀεροσταχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κἀτωθὶ ζητουμένων λέξεων κατὰ οἰκισμὸν, καθὼς καὶ τὰ ἑρτὰ γράμματα, ἀλλ' ἀντιστρόφως, σχηματίζουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἀρχαῖου περιφήμου Γεωγράφου :

- 1, Πόλις, τῆς Μιγρᾶ; Ἀσίας, πατρίς φιλοσόφου. 2, Ἀρχαία χερὰ ἱστορικῆ. 3, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων. 4, Πολύτιμος λίθος. 5, Λατίνος ποιητής. 6, Σύνδεσμος, 7, Κένταυρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τοῦ Δουβερμπούργου

37. Φωνηεντόλιπον

— λγς - ν - σπρς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Σανθούλας

38. Γρίφος.

Ο Ο
πρα
Ο Ο
Ο Ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακρησίας τῆς Χάριτος Παρόραμα.—Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 11 Γρίφον τοῦ 1ου φύλλου νὰ διορθωθῇ τὸ ἔξῃς τυπογραφικὸν λάθος : Ἀντὶ ΚΑΘ, νὰ γράψετε ΒΑΘ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

15'—29

Τίνος τὸ χερί θά θέλησῃ νὰ μακρίσῃ δύο ἄμορφα καὶ πατριωτικὰ ψευδώνυμα ποῦνι χαραγμένα ἐπὶ τριεσθὰ τῆς γάλλῃ Ἑλληνικῆς καρδιάς ; ; Κανένος ! ! Ὅλοι λοιπὸν τὸν φησὶ σὰς ἐπὶ ὑπέρουχ ψευδώνυμα :

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ἸΝΔΑΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

τὰ γεμάτα ἀπὸ ἔνθερα παλμοῦς, ποῖνοι, πατριωτισμὸ καὶ ἰδεώδες ποῦ ἐπὶ ἀκουσμά των δονοῦνται αἱ εὐγενέστεραι καρδίαι. Ὅλοι ψήφιστε τα' αὐτὰ ἀξίως !...

15'—30

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΤΡΙΠΛΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΓΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

15'—31

Πλεῖστα συγχρητίζετα τῆ Ἀνδρῖ ΦΟΥΛΑ ἐπὶ προχθεσινῆ εὐφροσύνῃ κωμωδία. Δέγεται ἀραγε ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν ; (Ἀθήναι). ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΩΤΑΚΙ

15'—32

Ἐλλην Ναῦτα, δέχεσθε ἀνταλλαγῆν Μικρῶν Μυστικῶν ; Τρελλῶς Κεφαλωνίτης.

15'—33

Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴν ἐρηκτικὴν ζωὴν καὶ τὰ ἄσθη, ψηφίσατε τὸ ταπεινὸν :

ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΩΝ

15'—34

ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ο ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

Ἐποστηρίζομενος ὑπὸ τοῦ Σκόλλου «Ἐνωσις».

15'—35

Ψηφίσατε ἅλοι τὸ ὑπέρουχον καὶ πατριωτικὸν ψευδώνυμον ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ.

15'—36

ΓΑΛΗΤΩΝ ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ ! Ἐστὲ ἕθελοι, οἱ θὰ τύχητε τῆς ἀμερίστου ἡμῶν ὑποστηρίξεως. Θὰ ἰσχυροδύσωμεν !

Δοξασμένη Ἑλλάς, Δοξασμένη Γαλατόλινη, Ἀετὸς τῆς Ἡπειρώου, Ἀλβανοκτόνος Ἡπειρώτης.

15'—38

Πόθος μὰς ἐθελῶς, ἔνευρον παλλήλιον, ἐλπὶς μὰς ἀπράδαντος εἶνε νὰ ἀναστήθῃ τὸ χάρμα τοῦ γένους, τὸ καθήκμα συμπατρός τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ :

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Παῖδ, δὲν θὰ τῆ δόσῃ τὴν ψῆφον σου ;

15'—37

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ! ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ ! Ἄν ἀπανθώσῃ σὰς τρέχει πατριωτικὸ αἷμα, φηρίστε καὶ μένε ποῦ καταβαίω ἐπὶ ψευδωνυμὰτα, ὑποστηρίξομεν ἀπὸ τὸ «ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ» μὲ ὀνόματα φίλους τοῦ καὶ τὸν Σκόλλου «ΚΡΗΤΗ».

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

15'—39

Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου καὶ λοιποὺς ἐκλογεῖς νὰ ψηφίσωσι τὰ ἀσύγκριτα ψευδώνυμα :

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΡΟΔΟΔΑΦΝΗ ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΡΗΝΟΣ Τὰ ἑποῖα ὑποστηρίξω.—ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ δῶσαν αἱ λύσεις, ἀδιανερπὸς φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—15 Δεκεμβρίου.

- ΑΘΗΝΩΝ : Ἐνας χωρίς ὑπογραφή, Μωρία Χ. Τρουσανίου, Ἀσπασία Α. Παλασινοῦ, Α. Μ. Ἀετιώτης, Δημ. Π. Μακρῆς, Ἀπ. Θ. Πετιονάς, Βασ. Φ. Κλήρης, Γ. Α. Ρούλας, Ἀντ. Α. Ἀδυσρινός, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Γεώργ. Χ. Πουλάκος, Χρ. Σ. Ἀρματζίδουλος, Δημ. Μακρῆς, Σοφία Γ. Στασινοπούλου, Δημ. Γ. Ἐλευθερίου, Φρ. Κ. Μαγγ., Κόρη τῆς Ἰδης, Εμ. Μανσούλας, Στεφ. Α. Μακρῆς, Πολ. Θ. Πετιονάς.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Γ. Λαχανάς.
ΑΡΓΟΥΣ : Ἰαν. Π. Ἀρμένης.
ΒΟΛΟΥ : Γ. Ηλιάς, Φωφί Γ. Λεβῆ.
ΔΗΜΗΤΡΕΩΝ : Νικ. Παπαναστασίου.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Ἄγορ. Ἄγοραστοῦ, Νικ. Χ. Βασιλείου.

- ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Ηρ. Γ. Μπατίρης, Χαρ. Γρ. Παπασητηρίου, Θεοδ. Ἀναστ. Τσάκος.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Παν. Γ. Τσιντίρης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Φιλίππιν Μαρινιέλλη.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Σπ. Σ. Ρομπόκος, Σ. Σ. Κολιῶς.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γ. Κ. Κουτσιάβανης, Φιλ. Γ. Καραλλάς.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Παν. Γ. Αντακούρης.
ΠΑΤΡΩΝ : Δημ. Κ. Ψαφός.
ΠΕΙΡΑΙΟΣ : Χρ. Β. Παπακωνσταντίνου, Β. Α. Μ. Καρὸ Ἀγγελῆς, Νικ. Νεσφῆς, Νικ. Ζ. Ζωγραφίδης, Γεωργ. Κ. Βεγκος, Ἰω. Μιχαλάκος, Νικ. Π. Κουσαφούλου, Ἀν. Φωτανάος.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ : Πακάν.
ΣΥΡΟΥ : Γεωρ. Κλ. Μακρῆς.
ΤΡΙΚΑΛΩΝ : Ζωή Σ. Τρουμπερά.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Παν. Ἀνδ. Ἀσιμῆς, Δημ. Σουλ. Καρδῆς, Κωνστ. Ε. Σιέμας, Σ. Γ. Πασκαλῆς, ΧΙΟΥ : Δημ. Γ. Κοκκιόλης.

ΤΑ ΨΕΒΕΙΑ

Ὅταν τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκπερόθησαν οἱ ἔξῃς ἑστέ : ΣΟΦΙΚΑ Γ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΣ ἐν Ἰωαννίνους καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΥΛ. ΚΑΡΥΑΝΣ ἐν Τριπόλει οἱ ἄποιοι ἐνεργήσαν διὰ τῆς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσοὶ γράμματα, δι' ὄσους θέλουσι νὰ χρυσοδέσωσι τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ κολοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάλλοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμῶν 1,75.